

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PACHIA SARA M.

Ducesa rebelă / Sara M. Pachia. - Timișoara : Stylished, 2019

ISBN 978-606-9017-39-5

821.135.1

Editura **STYLISHED**

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

www.noicecitim.ro

Prolog

Anglia, Londra, așo

— Melissa Ferryway, născută de Tottenham, stătea în
capul străzii sale, care își trăsa atârnatic șape de vânt. Din
când oamenii înmărunțeau în domizineri și oștile de armă tăiau
flăcări dintr-un împărat pentru că îl acuzau în loc de omul
era doar un copil și îl acuzase înșelăciunii.

— Chiar și în perioada...
— Dacă și ar fi
marea...
— Dacă și ar fi
— Dacă și ar fi
— Dacă și ar fi

— Dacă și ar fi
— Dacă și ar fi

— Dacă și ar fi
— Dacă și ar fi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EMILIA SARA M.

Emilia Sara / Sara M. Emilia - Trăgărea - Sibiu, 2010

ISBN 978-606-9017-25-5

621.135.1

EMILIA SARA M.
TRĂGĂREA

Coloană 1 - Sibiu - 1989 nr. 5107

Emilia Sara / Sara M. Emilia

Emilia Sara / Sara M. Emilia

Emilia Sara / Sara M. Emilia

Prolog

Anglia, Londra, 1850

Malcolm Ferryway, marchiz de Tottenham, stătea la capul tatălui său, care își trăia ultimele clipe de viață. Din câți oameni întâlnise în douăzeci și șapte de ani, tatăl său fusese cel mai important pentru el, îl admirase încă de când era doar un copil și îl ascultase întotdeauna.

Plecase într-un tur pe continent, însă cum primise scrisoarea de la mama lui se îmbarcase și se rugase, în acele două săptămâni pe care le petrecuse pe mare, ca tatăl său să nu moară. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă nu ar fi fost lângă tatăl său în ultimele lui momente. S-ar fi disprețuit toată viața. Când plecase pe continent tatăl său era sănătos, în putere. Malcolm îl credea invincibil, însă se pare că timpul își spusese cuvântul, căci, deși încerca să ascundă asta în fața fiului său, bătrânețea și boala îl doborâseră, încetul cu încetul, pe duce.

Tatăl său fusese pentru el un model, persoana cea mai importantă din viața lui, cu care avusese o relație strânsă. Chiar și în perioada în care fusese elev la Eton îi scrisese mereu tatălui său și îi ceruse sfaturi, încercând, pe cât posibil, să fie sigur că acesta îi aprobă deciziile. Iar acum... Acum își dădea seama că nu era pregătit să renunțe la el. Nu, Malcolm nu era pregătit să facă asta, mai ales acum. Știa că la moartea tatălui său el ar deveni duce de Tottenham. Iar el nu voia să fie duce. Simțise încă de mic povara asta, iar acum... Pur și simplu nu era pregătit.

— Dragostea mea! Oh, dragostea mea! Dacă ai putea să fii lângă mine....

Ducele era prins între conștiință și delir. Malcolm știa asta. Știa că tatăl lui nu mai avea mult timp, chiar dacă el își dorea contrariul. Privindu-l, Malcolm se gândea că nu își văzuse niciodată tatăl atât de slab, de plâpând. El, William, care fusese atât de puternic.

— Tată! spuse Malcolm privindu-l. Acum, mă duc acum să o chem pe mama! O să stea lângă tine! continuă el, dând să se ridice.

Însă tatăl său îi atinse ușor mâna, iar el se opri. Privindu-l își dădu seama că tatăl său voia să îl oprească, așa că rămase pe loc.

Atitudinea tatălui său îi cauza confuzie, însă el nu zise nimic. Rămase tăcut, așteptând să vadă de ce ducele îl oprise.

— Nu! Nu pe mama ta! Pe ea... Pe Marianne! Dragostea mea! Oh, dragostea mea!

De parcă ar fi primit un pumn în față, Malcolm rămase pe loc privindu-și tatăl. Marianne? Cine era Marianne?

Rămase tăcut însă. Își dăduse seama, încă de când crescuse, că între părinții lui nu existase iubire, căci așa se întâmpla de obicei în înalta societate, nu te căsătoreai din dragoste ci alegeai pe cineva cât mai potrivit rangului. Așa făcuse și tatăl său; alesese o fiică de marchiz, care venise cu o zestre bună, iar sângele nu fusese întinat, așa cum spusese mereu bunica lui cât timp fusese în viață. Aceasta era o regulă a familiei Tottenham: sângele albastru trebuia să rămână albastru.

Cu toate acestea, Malcolm nu s-ar fi așteptat niciodată ca tatăl său să fi iubit pe cineva. Părusese mereu atât de stăpân pe el; o persoană calculată care punea mult accent pe respectarea regulilor și de mic îl învățase pe Malcolm să facă același lucru. Nu putea crede că tatăl său fusese cu adevărat îndrăgostit de cineva.

Marianne... Încercă să își amintească dacă tatăl său mai pomenise numele acesta până acum, dar își dădu seama că era pentru prima dată când îl auzea; nici măcar printre cunoscuți sau nobile nu îl auzise. Cine era această femeie care îi pusese tatălui său inima pe jar? Și cum se face că acesta nu luptase pentru ea? Însă nu fu nevoit să caute răspunsul la această întrebare, deoarece îl știa deja: fusese nevoit să respecte regulile impuse de familie.

— Nu am putut, fiule! Nu am putut să o țin lângă mine! Am... Am fost, spuse tatăl său, însă se înecă.

— Tată, te rog! îi zise el, încercând să îl facă să se oprească, căci își dădea seama cât de chinuitor era pentru el. Însă, în mod surprinzător, ducele încercă să continue.

Malcolm realizează că tatăl său chiar voia să îi spună ceva important, pentru că altfel nu s-ar fi chinuit să vorbească, acestea putând să fie ultimele sale cuvinte.

— Am fost un laș! Marianne era fiica unui baronet. Nu avea bani, iar mama... mama mi-a spus că dragostea e pentru proști și că... că rangul este cel care contează. Iar eu... Eu ca... un prost am ascultat-o și m-am căsătorit cu mama ta. Am... am urmat regulile și... și am fost nefericit toată viața!

Când vru să mai spună ceva, tatăl său se înecă din nou începând să tușească. Malcolm se uită la el simțindu-se neputincios. William fusese mereu un sprijin pentru fiul său, îi fusese mereu alături și îl ajutase în cele mai grele momente, iar faptul că acum trebuia să asiste neputincios la suferința lui îi provoca o mare durere, era ca un spin înfipt în inima lui.

— Tată! Te rog!

— Nu! Nu, fiule! Trebuie să îți spun. Marianne s-a căsătorit cu un conte și i-a născut o fetiță. Siebel, o frumusețe! Însă, când soțul său neisprăvit a pierdut totul la cărți, ea... ea s-a îmbolnăvit și a murit. Fiule, înainte să mor, vreau... vreau să îmi promiți ceva! spuse el, uitându-se în ochii fiului său.

— Orice, tată! Orice! spuse Malcolm, simțind cum lacrimile îi înțepă ochii.

Nu mai plânsese niciodată până acum. Considerase mereu că plânsul era pentru oamenii slabi. Însă acum, privindu-și tatăl, își dădu seama că dacă plânge nu înseamnă că este un om slab, nu. Înseamnă că este un om empatic! Simțea durerea prin care trecea tatăl său și o simțea în propria inimă. Până acum nu mai trăise nimic asemănător și spera să nu mai trăiască așa ceva nici de acum înainte. Durerea pierderii unui părinte era devastatoare!

— Fiule, vreau... vreau să îmi promiți că... că o să ai grijă de Siebel. Te rog, fiule, promite-mi că o să te căsătorești cu Siebel Farrot, fiica contelui de Sprint!

Malcolm își privi tatăl. Nu îi venea să creadă că aceasta era ultima lui dorință. Îl știa pe contele de Sprint. Toată societatea îl știa pe contele de Sprint; un cartofor înrăit care își pierduse toată averea la jocurile de noroc și care se afla mereu în mijlocul a nenumărate scandaluri, fiind provocat la cel puțin o duzină de dueluri, din care, în mod surprinzător, scăpase cu viață.

Malcolm își imagina ce fel de persoană putea să fie Lady Siebel, dacă tatăl ei era așa cum era. Iar el, el avea o singură calitate în minte de fiecare dată când se gândea la viitoarea lui soție: să fie cuviincioasă; să facă ceea ce spune el, fără a-i ieși din cuvânt. Mai mult ca sigur Lady Siebel era exact contrariul; era căzută în dizgrație. Peste tot, la toate balurile, se vorbea de fata bătrână de douăzeci și patru de ani. Numele ei era pe buzele tuturor bârfitoarelor, deși nu venise niciodată la Londra. Însă toți se ghidau după proverbul: *așchia nu sare departe de trunchi*. Da, mai mult ca sigur, Siebel nu era diferită de tatăl ei.

— Malcolm, fiule...

Dându-și seama că acelea erau ultimele clipe ale tatălui său, își închise ochii, strânse din dinți, apoi îi prinse tatălui său palma. Își deschise ochii și își privi tatăl. Văzu speranță în ochii lui, iar atunci își dădu seama că, orice s-ar întâmpla, trebuia să își respecte promisiunea.

— Îți promit, tată! Îți promit că o să mă căsătoresc cu Lady Siebel Farrot.

Imediat cum auzi această promisiune, tatăl său își închise ochii pentru totdeauna. Pe chipul lui Malcolm apăru o lacrimă. Acum el era ducele de Tottenham. Din acest moment trebuia să preia îndatoririle tatălui său și să respecte regulile pe care și acesta le respectase, cu excepția uneia: pentru prima dată în atâtea generații, din cauza promisiunii făcute tatălui său, ducele nu avea să își ia o soție cuviincioasă ci una căzută în dizgrație!

Capitolul 1

Anglia, Cornwall, 1850

Siebel trase la loc draperiile, apoi se băgă înapoi în pat. Știa foarte bine de ce camerista ei le trăsesese; trebuia să se trezească, dar ea, una, voia să doarmă în continuare pentru că nu reușise să adoarmă, cu o seară înainte, și cutreierase plaja întreaga noapte. Unul dintre lucrurile pe care le iubea la Cornwall era sunetul valurilor. De fiecare dată când era neliniștită, când nu reușea să adoarmă sau când se gândea cum putea rezolva problemele cauzate de tatăl ei se ducea pe plajă. Acolo își găsea liniștea. Și cu toate că plaja era la o distanță destul de mare de conacul în care locuia, asta nu o deranja. Până acum câteva săptămâni, ajungea în câteva minute la plajă, călărind-o pe Snow, iapa ei. Însă fusese nevoită să o vândă, pentru a mai face rost de niște bani, iar acum era nevoită să meargă pe jos. Însă mereu era atât de pierdută în propriile gânduri încât nici nu își dădea seama când ajungea.

Iar când ajungea, se așeza pe nisip, își ridica ochii spre lună și începea să plângă. Același lucru se întâmplase și cu o seară în urmă; plânsese până la epuizare. Era disperată. Nu știa ce să mai facă pentru a face rost de bani. Oamenii din comitat mureau pe capete din cauza foametei, nici în conac nu era suficientă mâncare, iar în tot acest timp tatăl ei se dezmața la Londra cu mâncăruri alese și pierdea chiar și banii pe care nu îi avea.

Ridicându-și ochii spre tavan, gândul îi fugi la conacul în care locuia, aflat în ruine. Nu aveau mulți angajați, doar un majordom, o cameristă, o bucătăreasă și un lacheu, care mai făcea din când în când și pe majordomul. În rest, tatăl său pierduse totul la cărți și, probabil, ar fi pierdut și conacul dacă l-ar fi putut ipoteca dar, pentru că făcea parte din moș-

tenirea directă a lui Siebel, nu avea niciun drept asupra lui. Dacă ar fi pariat și conacul, mai mult ca sigur Siebel ar fi rămas pe străzi. Iar în această situație nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, poate doar localnicii și nici aceia prea mulți, având în vedere greutatea pe care tatăl ei le pusese pe umerii lor doar pentru ca el să aibă cât mai mulți bani pentru a-și întreține viciile. Însă, în afară de localnici nimeni nu ar fi ajutat-o, nici măcar așa-zișii prieteni ai contelui din înalta societate. Știa foarte bine ce părere aveau cei suspuși, nobilii și, mai ales, bârfitoarele cu rang înalt despre ea și despre familia ei. Pe tatăl ei îl considerau un nemernic, ceea ce și era, cu siguranță. Însă, cu toate că aveau această părere despre el, tot ei erau cei care îi alimentau viciile. Iar ea... Ea era căzută în dizgrație. Avea douăzeci și patru de ani și deja era considerată fată bătrână. Mai mult decât atât, era convinsă că, dacă până la vârsta aceasta nu avusese nici măcar o cerere în căsătorie, nu avea să mai primească una nici de acum încolo. Nimeni din înalta societate nu i-ar fi acordat atenție. Așa că își petrecea zilele stând în fața focului, gândindu-se cum ar putea să facă rost de bani și având o grijă continuă: aștepta, în fiecare clipă, să afle vestea că tatăl ei a fost implicat într-un nou duel.

Știa că nu își putea schimba părinții, dar era oare greșit dacă își dorea să se fi născut într-o familie căreia să îi pese de ea? Mamei ei îi păsase, însă se îmbolnăvisese când ea avea doar opt ani, după ce a aflat că tatăl ei pierduse aproape tot ce aveau, mai puțin conacul.

Atunci fusese punctul de cotitură pentru toți, iar conțesa nu reușise să reziste cu stoicism; de supărare și îngrijorată pentru viitorul familiei se îmbolnăvisese, făcând febră mare. Mary, cea care era pe atunci guvernanta lui Siebel, stătuse zi și noapte lângă contesă, îngrijind-o și punându-i comprese încercând astfel să îi scadă febra. Însă Mary fusese singura care stătuse lângă ea. Contelui de Sprint nu îi

păsase de starea soției lui, nici măcar nu chemase un doctor, ci se întorsese în club, continuând să parieze deși nu mai avea pe ce.

Și astfel, încă de la vârsta de opt ani, Siebel învățase să se descurce singură. Servitorii plecaseră și ei unul câte unul, chiar și Mary plecase, deși jurase că nu avea să o părăsească niciodată. Dar cum contele nu mai avusese bani să o plătească, femeia își făcuse bagajele și plecase pe furis, căci nu ar fi suportat să vadă ochii mari și înlăcrimați ai elevei sale.

Ea își trase pătura peste cap, sperând să nu o deranjeze nimeni în următoarele ore. După lumina care intrase în cameră când camerista trase draperiile, era aproape ora prânzului, iar ea avea multe ore de somn de recuperat.

Însă, chiar când era pe punctul de a cădea din nou în brațele somnului, scârțâitul ușii și glasul pițigăiat al cameristei sale îi demonstrară că nu putea avea nici măcar o șansă la liniște.

— Milady, trebuie să vă treziți! spuse camerista, trăgând încă o dată draperiile.

Siebel mormăi câteva cuvinte numai de ea înțelese, însă nu se ridică din pat. Spera că, dacă avea să stea în pat pretinzând că doarme, camerista avea să plece lăsând-o în pace. Bineînțeles că nu se întâmplă așa.

— Milady, nu înțelegeți! Trebuie să vă treziți! Aveți o... o vizită!

Imediat cum auzi aceste cuvinte, Siebel se ridică în capul oaselor. O vizită? Gândul îi zbură imediat la tatăl ei. Oare ce mai făcuse neisprăvitul ei tată de această dată? Era mereu cu frica în sân, de fiecare dată când venea cineva, deoarece se temea că aduce vești rele. Oricând se aștepta să audă că tatăl ei fusese omorât într-un duel. Chiar dacă nu aveau o relație tată-fiică solidă, ei îi păsa de el. Era totuși tatăl ei. Se ridică din pat și fugi spre ușă.

— Milady, rochia...

Uitându-se în jos, își dădu seama că era îmbrăcată în cămașă de noapte. Rostind niște cuvinte nedemne de o lady, trase pe ea halatul de noapte și ieși din cameră. Ei bine, cel care îi dădea veștile despre tatăl său avea să fie, cu siguranță, înspăimântat dar nu era timp de pierdut. Oricum, cu toții o considerau nedemnă de titlul de lady, așa că acum avea să le dea un motiv adecvat și adevărat pentru a o bârbi.

Fugi pe scări până când ajunse în camera de zi. Acolo zări un domn înalt, cu o statură impozantă, stând pe canapea. Privindu-l își dădu seama că nu îl mai văzuse până acum și clar nu era de prin părțile acelea. Era incredibil de înalt, iar câteva fire de păr blond îi ieșeau de sub joben, cu toate că avea, încă, jobenul pe cap. Purta o haină lungă, dintr-un material destul de scump, iar în mână avea un baston, cu capătul de fildeș. Era întors cu spatele la ea, așa că avu timp să se uite la el, să îl examineze – poate un pic exagerat – până când acesta își întoarse, dintr-odată, capul și o surprinse holbându-se la el.

— Bănuiesc că dumneavoastră sunteți Lady Siebel, spuse el, după un moment de liniște.

Ea nu zise nimic pentru câteva secunde, doar îl privi în continuare. Bărbatul avea ochi incredibil de albaștri și o voce pătrunzătoare, ceea ce o făcu pe Siebel să nu își găsească cuvintele. Însă, când își dădu seama că se comportă ciudat, încuviință.

— Da, eu sunt! zise ea, dându-și seama că probabil răspunsese cu o voce pițigăiată, nu una plăcută și liniștită, așa cum îi stătea bine unei lady să vorbească.

El îi aruncă o privire cercetătoare; își fixă privirea în ochii ei. Siebel își dădu seama că bărbatul era amuzat de ceva, însă nu dădu prea mare importanță acestui lucru, mai ales că era destul de îngrijorată de motivul pentru care acest bărbat venise.

— Nu aș fi zis... după îmbrăcăminte, vreau să spun, zise el, zâmbindu-i.

Realitatea o lovi din plin, căci ea uitase că era îmbrăcată în halat. Își dresе glasul, apoi se dădu un pas în spate, obrajii luându-i foc. Bărbatul din fața ei era destul de direct, iar din zâmbetul său Siebel înțelese că, de fapt, ea era cea care îl amuza, ceea ce o făcu să icnească.

— Ei bine, domnule, având în vedere că dumneavoastră știți cine sunt, poate ar trebui să aflu și eu identitatea dumneavoastră, pe care, evident, o țineți secretă.

El luă o postură impozantă și, deosebit de mândru, se prezentă.

— Sunt Malcolm Ferryway, duce de Tottenham.

De cum auzi aceste cuvinte, ea făcu ochii mari și, din instinct, se dădu încă un pas în spate. Nu se aștepta la asta. Un duce? În casa ei? Inițial, ea crezu că este o glumă, însă apoi își dădu seama că nimeni nu ar glumi vreodată cu așa ceva. Realizând că nu se comportase cum ar fi trebuit în fața lui, se grăbi să remedieze situația.

— Înălțimea voastră! spuse ea, încercând să facă o plecăciune.

Însă, având în vedere că nu făcuse în viața ei o reverență, nu numai că nu îi ieși cum trebuie, însă se și împiedică în halatul de noapte, care era prea mare, și căzu. Minunat! Se făcuse de răs în fața unui duce. Nici că se putea mai bine.

Malcolm o privi și se simți ca și cum ar fi primit un pumn în față. Aceasta era femeia cu care urma el să se căsătorească? Era frumoșică – nimic de zis. Avea ochii verzi și părul brunet, drept, cu toate că la modă erau buclele. Da, era frumoșică, însă nimeni nu vorbea frumos despre ea, nu avea habar să facă o reverență și, pe deasupra, era și împiedicată.

Acum regreta, mai mult ca oricând, promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său pe patul de moarte. El nu voia o astfel de femeie, nu voia să se trezească lângă ea toată viața

de acum înainte; cu toate că se obișnuia ca soții să trăiască în dormitoare separate, în înalta societate. Dar totuși, avea să trăiască în aceeași casă cu ea. Cum avea să facă asta?

Își închise ochii, pentru un moment, încercând să se gândească la un motiv, unul cât de mic, de care se putea folosi pentru a pleca cât mai repede din acea casă și din fața acelei femei. Însă își dădu seama, destul de repede, că nu putea să își încalce promisiunea făcută tatălui său. Nu îl putea trăda în felul ăsta, nu îi putea trăda amintirea. Cu toate că perspectiva unei vieți alături de o asemenea femeie nu îl încânta, avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a merge înainte. Ducele de Tottenham își dăduse cuvântul, iar un duce își respecta mereu promisiunile.

Însă sunetul vocii ei, o voce mai lină și mai caldă acum, îi atrase atenția.

— Ăăm... Înălțimea voastră, nu știu dacă se cade sau nu să vorbesc eu prima, însă îmi puteți spune ce s-a întâmplat cu tatăl meu? întrebă ea, făcându-l pe el să o privească ridicând din sprânceană.

— Cu tatăl dumneavoastră? întrebă el, nedumerit. Nu vreau să vă spun nimic despre tatăl dumneavoastră.

Acum era rândul ei să fie nedumerită. Fugise din cameră, îmbrăcată doar într-o cămășuță de noapte și un halat peste, dăduse peste un duce, în fața căruia se făcuse de râs, stătuse tot timpul cu inima strânsă ca un purice, încercând să nu se gândească la cele mai rele lucruri, la belelele în care tatăl său ar fi putut intra, ca acum străinul din fața sa, care— din nou— era un duce, să îi spună că, de fapt, nu avea nimic să îi spună. Nu înțelegea nimic, dar absolut nimic. Nu știa cum să îi spună asta, căci avea o rețineră față de el, însă curiozitatea o făcu să ceară explicații.

— Înălțimea voastră, nu înțeleg... încercă ea să spună, însă el o întrerupse imediat.

— Poți să îmi spui Malcolm. Având în vedere că vom fi soț și soție, nu este nevoie de atâta politețe. Presupun că îți

pot spune Siebel? întrebă el, însă întrebarea lui nu ajunsese la ea. Rămăsese stană de piatră după ce el îi spusese că aveau să devină soț și soție. Ea, soția lui? Ea, ducesă?

Inițial fu indignată, însă apoi furia își făcuse loc; înghiți în sec și își strânse pumnii încercând să se calmeze înainte de a-i răspunde; însă nu reuși ceea ce își propuse.

— Asta e un fel de glumă? întrebă ea, simțind că ia foc. Cum poți tu, un duce, să vii să mă ceri în căsătorie? întrebă ea, privindu-l cu dispreț.

Malcolm nu s-ar fi așteptat ca o făptură atât de mică ca Lady Siebel să izbucnească cu atâta furie. Nu se așteptase ca ea să reacționeze așa; oricare altă femeie ar fi fost în locul ei ar fi sărit în sus de bucurie sau ar fi leșinat de emoție dacă el i-ar fi propus să se căsătorească. Însă nu se așteptase ca Lady Siebel să reacționeze cu furie. Se părea că, pe lângă toate celelalte „calități” pe care le poseda, Lady Siebel era și nonconformistă.

— Te asigur, Lady Siebel, că nu glumesc. Acesta este motivul pentru care am venit aici. Doresc să mă căsătoresc cu tine, spuse el, făcând un pas în față.

Însă, ea făcu un pas în spate, și încă unul, și încă unul. Încă credea, cu tărie, că el glumea, că nu voia altceva decât să se joace cu ea. Altfel cum să fi apărut la ușa ei, dintr-odată, un duce foarte mândru și rigid pe deasupra, care să o ceară în căsătorie.

Nu! Așa ceva era imposibil! Era sigură că cei din înalta societate voiau să râdă de ea. Cu siguranță, tatăl ei făcuse ceva, iar apropiații lui îl convinseră pe acest duce să vină și să râdă de ea, să o umilească. Nu era de ajuns că toți o vorbeau de rău din pricina acțiunilor tatălui său, acum începuseră și glumele și bătaia de joc.

Simți cum lacrimile o îneacă, însă încercă să și le stăpânească. Nu avea voie să plângă în fața lui. Își mușcă buzele încercând să se abțină și să nu înceapă să plângă.